

dage, lukkede hun ogsaa i sin Fruestand Øjne og Øren for alt, hvad der kunde støde hendes kvindelige Finfølelse. Der var heri noget af den blombergske Farisæisme. Hvad hun ikke ønskede at vide, det hørte hun ikke. Hvad det faldt hende ubelejligt at tro paa, det troede hun ikke paa. Derfor kunde hun være Veninde baade med Apotekerens og Stationsforstanderens Frue, skønt det var en offentlig Hemmelighed, at den første var Kæreste med den sidstes Mand, og at de samtidig begge var forelskede i Kandidat Balling. Derfor kunde hun ogsaa med en af sin Faders Vendinger tale om „det forvorpne og ugudelige Hovedstadsliv“ til Trods for, at Livet omkring hende nærmest var et latterlig fortrukket Spejlbillede deraf, og at der baade i de idyllisk udseende Bøndergaarde og i de medynksvækkende Husmandshytter temmelig aabenlyst foregik de uhyggeligste Ting.

Tiden slæbte sig hen til Klokken Ti, da Desserten blev bragt ind. Blege og rødøjede af Søvnighed sad tilsidst de gode Husfruer omkring Divanbordet og gjorde sig ikke engang længer nogen Umage for at tage sig ud. Enkelte af dem gabede endda ret ugenert bag deres arbejdsmærkede Haand. Selv Ingers Øjenlaag var bleven tunge og drømmende. Hos Værtinden og hos Stationsforstanderens Frue sporedes dog en stærk nervøs Uro. Kandidat Balling havde nemlig trukket sig tilbage med sin unge Kone til det tomme Kabinet, hvor der i Øjeblikket kun brændte en svagt lysende Ampel. Ikke mindre end fire Gange havde man forgæves kaldt dem ind til Desserten; og da de endelig kom, fremstillede Gerda sig med et Par Kinder og et Haar, der røbede, hvad hun aabenbart heller ikke brød sig om at lægge Skjul paa.